

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1387/2022
20.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Илића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. бр. 10/2022 од 24.03.2022. године и Вишег суда у Врању 2 Кж1 121/22 од 11.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 20.12.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Илића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. бр. 10/2022 од 24.03.2022. године и Вишег суда у Врању 2 Кж1 121/22 од 11.10.2022. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К. бр. 10/2022 од 24.03.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико исту не плати у остављеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора и то тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци. Према окривљеном је, на основу члана 87. и члана 355. став 3. КЗ, изречена мера безбедности одузимања предмета и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Врању 2 Кж1 121/22 од 11.10.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Врању К. бр. 10/2022 од 24.03.2022. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Илић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе, јер дело за које је осуђен није кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Илића, је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, обзиром да је у питању дело малог значаја. Наиме, одбрана сматра да су испуњени сви услови прописани одредбом члана 18. став 2. КЗ, односно да су испуњена сва три кумулативна услова за искључење постојања кривичног дела по овом основу, јер је у питању багателно дело, штетна последица је апсолутно изостала, новчани износ не прелази 5.000,00 динара, а и сам окривљени није знао да је реч о фалсификованим улазницама, јер их је прибавио на исти начин као и оштећени.

По ставу Врховног касационог суда, изнети наводи захтева су неосновани, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 18. Кривичног законика, који је важио у време извршења кривичног дела, а који се у конкретном случају има применити, у смислу члана 5. КЗ, одређено је да „није кривично дело оно дело које, иако садржи обележја кривичног дела, представља дело малог значаја“ (став 1.) а да је дело „малог значаја ако је степен кривице учиниоца низак, ако су штетне последице одсутне или незнатне и ако општа сврха кривичних санкција не захтева изрицање кривичне санкције“ (став 2.) те да се „одредбе ст. 1. и 2. овог члана могу применити на кривична дела за која је прописана казна затвора до пет година или новчана казна“ (став 3.).

У конкретном случају, за кривично дело за које је окривљени АА оптужен и осуђен - фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ, а имајући у виду опис радње извршења кривичног дела, по ставу Врховног касационог суда, нису испуњени услови за примену института прописаног чланом 18. КЗ. Тако, степен кривице у конкретном случају није „низак“, што је један од првих услова, него је, имајући у виду степеновање кривице на два нехатна и два умишљајна облика, извесно највиши и то у виду директног умишљаја. Такође, није испуњен ни услов у погледу незнатности или одсутности штетних последица. О испуњености овог услова, у погледу одсутности штетних последица, може се говорити уколико је реч, између осталог, о покушају кривичног дела, а у конкретном случају, како то произилази из списка предмета, окривљени је набавио ради употребе лажну исправу – карту за фудбалску утакмицу, а коју лажну исправу је и продао као оригиналну ББ, те је дело самим тим свршено и за исто је оглашен кривим, па нема сумње да су наступиле, свакако знатне, штетне последице угрожавања сигурности правног саобраћаја, као заштитног објекта овог кривичног дела. При томе, питање незнатности или одсутности штетних последица, суд цени са становишта угрожености или степена повређивања заштитног добра. На крају, имајући у виду и о ком кривичном делу се ради, степену кривице, интензитету штетних последица по заштитни објекат дела, нема сумње да општа сврха кривичних санкција, односно „сузбијање дела којима се повређују или угрожавају вредности заштићене кривичним законодавством“, захтевају изрицање кривичне санкције у конкретном случају, те тако није испуњен ни трећи наведени неопходни услов из члана 18. став 2. КЗ, из којих разлога по ставу Врховног касационог суда, нема услова за примену института „дело малог значаја“ из члана 18. КЗ.

Сходно изнетом, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости, којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљеног у преосталом делу захтева за заштиту законитости указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП, износећи своју оцену изведених доказа у погледу поступања окривљеног АА критичном приликом и, на својим чињеничним закључцима, другачијим од оних утврђених у побијаним пресудама, износи сопствени став о непостојању кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим. У вези са изнетим, бранилац указује да из спроведених доказа не произилазе битна законска обележја кривичног дела, као и да је првостепени суд одбио доказне предлоге одбране. Поред изнетог, бранилац окривљеног нумерише и образлаже и повреду закона из члана 462. став 3. ЗКП.

Како члан 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде

закона из члана 440. ЗКП, као и због повреде закона из члана 462. став 3. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног, у напред наведеном делу, оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева означава и повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а која повреда закона је, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, у образложењу захтева, бранилац окривљеног не наводи у чему се конкретно састоји означена повреда закона.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева опредељење одређене повреде закона због које окривљени, преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек (члан 485. став 4. ЗКП) и образложење у чему се конкретно састоји повреда закона истакнута у захтеву.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**